



Združenie sudcov Slovenska
Štúrova 29, 041 78 Košice
IČO: 31932169

MUDr. Richard Raši, PhD., MPH
predseda
Mandátový a imunitný výbor
Národnej rady Slovenskej republiky
Bratislava

Košice 18.8.2017

Vec

Vyjadrenie ZSS k stanovisku poslanca NR SR JUDr. Alojza Baránika

Vážený pán predseda,

na základe Vašej žiadosti zo dňa 14.6.2017 zasielame Vám vyjadrenie našej stavovskej organizácie k stanovisku poslanca JUDr. Alojza Baránika v súvislosti so začatím disciplinárneho konania voči jeho osobe podľa § 136 ods.3 zák. č. 350/1996 Z. z. v platnom znení na základe uznesenia č. 24 mandátového a imunitného výboru NR SR z 29.3.2017.

Pán poslanec v úvodnej časti spochybňuje moje oprávnenie na predloženie podnetu na začatie jeho disciplinárneho postihu za výroky, ktoré sú uvedené v našom podnete zo dňa 8.3.2017.

Vzhľadom na obsah stanoviska pána poslanca je právne významné vyjadriť sa iba k spochybňovaniu oprávnenia stavovskej organizácie predložiť podnet a k jeho právnym názorom obsahove o neprípustnosti zodpovednosti za ním uvádzané hodnotiace výroky (úsudky).

Úvodom poukazujem na skutočnosť, že je právne bezvýznamné, či bol podaný podnet na disciplinárne stíhanie poslanca Národnej rady SR občanom, sudcom všeobecného súdu alebo občianskym združením (stavovskou organizáciou sudcov).

Argumentáciu poslanca k tejto časti považujem za jednoznačne účelovú a vecne neopodstatnenú aj z dôvodu, že z listiny, ktorá obsahuje podnet jednoznačne vyplýva, že bol

zasielaný v mene Združenia sudcov Slovenska (str. č. 1) bol podpísaný prezidentom združenia a nachádza sa tam aj odtlačok úradnej pečiatky Združenia sudcov Slovenska (str. č. 9).

Tvrdenia, že som nepreukázal mandát vystupovať pri podaní podnetu za stavovskú organizáciu je v rozpore s úpravou kompetencie prezidenta ZSS, ktorý podľa čl. XI ods.1 Stanov je oprávnený navonok zastupovať združenie.

V tejto súvislosti uvádzam, že na rokovaní Celorepublikovej rady ZSS zo dňa 2.3.2017 bolo uložené prezidentovi ZSS vypracovať a predložiť podnet pre imunitný výbor NR SR na disciplinárny postih poslanca JUDr. Alojza Baránika za osočovanie ústavných činiteľov (sudcov) uznesením č. 6 (prípájam výpis z uvedeného uznesenia).

Vzhľadom na predmet podnetu (začatie disciplinárneho stíhania poslanca národnej rady za výroky prednesené v orgánoch národnej rady), **je právne relevantné** (významné) **vyjadrovať sa len k právnym názorom** poslanca Baránika, že z jeho strany ide o hodnotové výroky, ktoré v zmysle práva nie sú stíhateľné (nejde o tvrdenie faktu ale o hodnotiaci úsudok – hodnotiaci výrok).

Tento právny názor je v rozpore s ústavnou úpravou slobody prejavu v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy a čl. 10 ods. 2 záväzného Dohovoru.

Vzhľadom na argumentáciu poslanca národnej rady, ktorý má právnické vzdelanie, je možné konštatovať, že sa preukazuje nie náležitá znalosť judikatúry ústavného súdu týkajúca sa problematiky slobody prejavu alebo, v prípade znalosti judikatúry, neakceptovateľná ignorancia záväznosti judikatúry ústavného súdu pre všetky orgány verejnej moci.

Ústavný súd v rozhodnutí (IV.ÚS 302/2010) pri riešení otázky slobody prejavu okrem iného konštatoval, že ... „Ústavný súd vzal do úvahy judikaturu Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej treba pri posudzovaní limitov slobody prejavu starostlivo rozlišovať medzi faktami a hodnotiacimi úsudkami. Aj keď **hodnotiaci úsudok** ... vylučuje dôkaz pravdy, **musí vychádzať z dostatočného faktického základu**. ... Pri zverejnení informácií difamačného charakteru **nemožno správanie** toho, kto takéto informácie šíri, **považovať za legitímne v prípade, že tento nepreukáže**, že mal rozumné dôvody spoliehať sa na pravdivosť difamačnej informácie, ktorú šíril, a ďalej ak preukáže, že podnikol dostupné kroky k tomu, **aby si overil pravdivosť informácie** ...“.

Pri konštatovaní vyššie uvedených názorov **odkázal na správnosť (inšpiratívnosť)** právnych záverov nálezu **Ústavného súdu ČR I.ÚS 453/03**.

Pri bližšie pochopenie problematiky obmedzenia slobody prejavu v zmysle čl. 26 ods.4 ústavy a čl. 10 ods.2 Dohovoru, **dovoľujem si uviesť podstatu argumentácie** vyššie uvedeného nálezu Ústavného súdu ČR, ktorý je akceptovaný našim ústavným súdom (**viď IV. ÚS 302/2010**).

V tomto náleze je uvedené o. i., že „...**Občan demokratického právneho štátu od ústavných činiteľov úplne prirodzene očakáva pravdivé informácie a ďalej očakáva, že ústavní činitelia budú zachovávať jednoznačný rešpekt k jednotlivým osobám** – členom občianskej spoločnosti. Uvedený princíp je východiskom, od ktorého sa odvíja samotná idea demokratického právneho štátu. Uvádzaný a právom **očakávaný rešpekt samozrejme úplne vylučuje difamáciu jednotlivcov štátnou mocou (ktorých reprezentantmi sú ústavní činitelia)**. Ak nemá ústavný činiteľ svoje tvrdenia faktov dôkladne preverené čo do pravdivosti, nie je oprávnený ich zverejniť. ... Bez dodržiavania tejto základnej náležitosti nemôže fungovať žiaden štát, ktorý má byť považovaný za demokratický a právny. Difamácia jednotlivcov predstaviteľmi štátnej moci a z nej vyplývajúca **dezinformácia všetkých členov spoločnosti je naopak technikou dobre známou totalitným režimom**. Preto aj skúsenosť z obdobia pred rokom 1989 prikazuje, že **je potrebné veľmi dôsledne trvať na dodržiavaní vyššie uvedených princípov**. Pri posúdení vyjadrenia ktorý urobil v rámci prvého výroku o tom, že ním popísané konanie pokladá **za formu korupcie**, ústavný súd uvádza, že je možné súhlasiť potiaľ, že išlo o vyslovenie názoru, ktorého pravdivosť nie je možné zásadne overovať. Nie je ovšem možné prehliadať, že **išlo o vyslovenie špecifického názoru**. Primeranosť vysloveného názoru je možné skúmať, dokonca **je nutné ho testovať**. ... Pritom je zjavné, že i pri hodnotení primeranosti **vysloveného právneho názoru je potrebné prihliadať k vtedajšiemu funkčnému postaveniu** vedľajšieho účastníka (predseda vlády). **Omyly v právnom hodnotení údajného skutku sú** v prípade vedľajšieho účastníka **veľmi ťažko tolerovateľné**. Vo vláde, ktorej predsedal v tom čase pôsobilo niekoľko právnikov, s ktorými mal možnosť, ba povinnosť vec konzultovať, nehľadiac k žiaducim až povinným konzultáciám s odborným aparátom. Inak povedané, zvýšené nároky na primeranosť názoru vedľajšieho účastníka sa opäť odvíjajú od vtedajšieho funkčného postavenia a nie je na nich možné vzťahovať parametre, uplatňovať napr. na médiá, u ktorých je možné istú mieru nepresnosti v právnom hodnotení skutkov osôb tolerovať, hoci ani v tom prípade nemôže ísť o bezbrehú toleranciu. **Prejav neobstál v teste vykonanom súdom a to ako v smere hodnotenia žalovaných výrokov, čo do tvrdených faktov, tak aj čo do primeranosti vysloveného názoru**. ...**Česť je integrálnou a dôležitou súčasťou človeka**. Ak je jedenkrát česť pošpinená neopodstatneným obvinením vyjadreným verejne, môže byť povest' poškodená navždy, pokiaľ táto situácia nastane, prehráva ako osoba sama, tak aj spoločnosť a z týchto dôvodov je **ochrana povesti, resp. cti potrebné vnímať aj ako ochranu verejného záujmu**.“

Z uvedeného je nepochybné, že JUDr. Alojz Baránik (ústavný činiteľ a súčasne advokát - osoba s úplným právnickým vzdelaním) **bol oprávnený** vysloviť svoj právny názor,

t.j. špecifický hodnotiaci úsudok **len v súlade s platným právom a zároveň bol povinný overiť si pravdivosť** skutkových tvrdení, na základe ktorých vyslovil hodnotiaci úsudok.

Z judikatúry vyplýva aj to, že ústavnú ochranu slobode prejavu nie je možné poskytnúť informácii, pokiaľ šíriteľ ju poskytol bezohľadne, aby sa riadne staral o to, či je alebo nie je pravdivá (nález **ÚS ČR I. ÚS 1586/09**), ktorý vychádza zo stanoviska Amicus Curiae **Benátskej komisie** zo dňa 17.3.2004, CDL – AD (2004) 011. **Zhodne** uvádza ústavný súd v rozhodnutí **PL ÚS 12/09** „ústavný súd nenachádza presvedčivý dôvod, pre ktorý by šírenie nepravdivých informácií malo požívať ústavnú ochranu“.

Názor JUDr. Baránika, že o pojme tzv. reštančná vec rozhodujú sudcovia sami podľa svojich kritérií, **je v rozpore s ústavnou úpravou** o práve občana na rozhodnutie súdu bez zbytočných prieťahov. Pojem bez zbytočných prieťahov je záväzne vysvetľovaný v rozsiahlej judikatúre ústavného súdu.

Podľa čl. 48 ods.2 ústavy „každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov“.

Z rozsiahlej konštantnej judikatúry ústavného súdu pri interpretácii uvedeného ustanovenia ústavy **vyplývajú nasledovné právne názory**, že „...ústavný súd pri výklade uvedeného práva garantovaného čl. 48 ods.2 ústavy si osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) k čl. 6 ods.1 Dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“ a preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť... **Právo** na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov **sa ústavou priznáva vo vzťahu k Slovenskej republike** a všetkým orgánom, ktoré konajú v jej mene vo veciach, kde rozhodujú o právnej neistote osoby oprávnene žiadajúcej rozhodnutie... Rýchlosť konanie, resp. prerokovania veci bez zbytočných prieťahov sa vždy skúma s ohľadom na konkrétne okolnosti jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií – zložitost' veci, správanie sa účastníka konania a postup súdu... **O prieťahoch v súdnom konaní** možno hovoriť vtedy, ak súd vôbec nevyužije tie procesné alebo iné prostriedky, účelom ktorých je zabezpečenie nielen účelu, ale tiež „rýchlej“ ochrany práv účastníkov súdneho konania...Uvedené právo priznáva oprávneným osobám širšiu právnu ochranu, ako len pred úmyselným alebo nedbanlivostným správaním sudcu konajúceho vo veci... Nadmerné množstvo vecí, ako aj skutočnosť, že republika nevie alebo nemôže... zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov... **nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie**“ (porovnaj **I. ÚS 28/2001, I. ÚS 7/02, II. ÚS 26/95, I. ÚS 3/00, II. ÚS 74/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 64/2000, III. ÚS 10/02**).

Základným (prvým) predpokladom úspešného uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je **podanie ústavnej sťažnosti** podľa čl. 127 ods.1 ústavy (o porušení základných práv alebo slobôd, ktorým je aj právo podľa čl. 48 ods.2 ústavy), o ktorej rozhoduje ústavný súd.

Osobná zodpovednosť sudcu za prieťahy v konaní je **riešená výlučne v konaní** a rozhodnutí **disciplinárneho senátu** (§119 ods.1 zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich v platnom znení) procesným postupom podľa § 120 a nasl. cit. zák.

Sudca má uloženú zákonom **aj základnú povinnosť konať** v pridelených veciach plynulo bez zbytočných prieťahov (§ 30 ods.4 cit. zák.).

Disciplinárnym previnením sudcu je aj zavinené nesplnenie alebo porušenie povinností (§ 116 ods.1 písm.a/ cit. zák.), pričom závažným disciplinárnym previnením je aj zavinené konanie sudcu, ktoré **má za následok prieťahy v súdnom konaní** (§ 116 ods.2 písm.f/ cit. zák.).

Disciplinárne previnenie (ako aj priestupok) má relatívnu podobnosť s trestným činom, t. j. má trestnú povahu (ide o „trestný čin“ všeobecného charakteru) a preto sa v celom rozsahu naň **vzťahuje ústavná úprava prezumpcie nevinny** (čl. 50 ods.2 ústavy), ako východisko pre uplatnenie trestnej zodpovednosti, lebo v ostatných právnych vzťahoch (t.j. mimo trestného konania) sa prezumpcia nevinny zaručuje v rámci zásad implikovaných v úprave čl. 1 ods.1 ústavy o právnom štáte (porovnaj **PL ÚS 12/97**).

V judikatúre je záväzne uvedené, že „...prezumpcia nevinny sa však nevzťahuje len na trestné konanie, v ktorom sa má rozhodnúť o vine toho, proti ktorému sa konanie vedie, ale **má aj širší dosah**. O. i. z nej vyplýva, že **žiadny orgán štátu (vrátane jeho ústavných činiteľov) nie je oprávnený vysloviť, či rozhodovať o vine osoby**, proti ktorej sa vedie trestné konanie ešte predtým, ako ju vyslovil príslušný súd právoplatným odsudzujúcim rozsudkom... **Povinnosť rešpektovať prezumpciu nevinny** obvinenej osoby sa preto **na národnú radu vzťahuje** v rovnakej miere ako na ktorýkoľvek iný ústavný orgán... Z ústavnej zásady prezumpcie nevinny vyplýva, že obvinenému je potrebné vinu dokázať a v prípade pochybnosti o skutkovej otázke sa musí rozhodnúť v prospech obvineného (in dubio pro reo)... a na obvineného sa hľadí ako na nevinného dovtedy, kým odsudzujúci rozsudok nenadobudol právoplatnosť... Pri výrokoch úradných osôb treba robiť rozdiel medzi výrokmi, ktorým vyjadrujú alebo odrážajú názor, že dotknutá osoba je vinná (porušuje to prezumpciu nevinny) a výrokmi, ktoré iba vyjadrujú stav podozrenia (sú prijateľné)...**žiadny štátny orgán vrátane jeho ústavných činiteľov nie je oprávnený vysloviť, či rozhodnúť o vine osoby ešte predtým, ako ju vyslovil príslušný súd, lebo nevhodné výroky, ktoré by v podstate sa rovnali vysloveniu viny, by porušili prezumpciu nevinny, napr. podnieteniu verejnosti uveriť, že osoba je vinná** (porovnaj I. **ÚS 54/2001**, PL **ÚS 12/98**, III. **ÚS 83/01**, III. **ÚS 116/01**).

Poslanec Národnej rady SR (ústavný činiteľ) oznámil o sudkyni (ústavnej čiteľke) nepravdivú skutočnosť (inak povedané klamstvo).

Sudca môže byť totiž za prieťahára opodstatnene označený len ak by bol právoplatným rozhodnutím disciplinárneho senátu (orgán s výlučnou kompetenciou rozhodovať o disciplinárnej zodpovednosti sudcu) uznaný vinným za disciplinárne previnenie

spočívajúce v zavinenom (úmyselnom resp. nedbanlivostnom) spôsobení prietáhov v súdnom konaní.

Je pritom **nepochybné, že na sudkyňu ani nebol podaný návrh na disciplinárne konanie** za prietahy v súdnom konaní, takže disciplinárny senát ani nemohol právoplatne rozhodnúť o zavinenom spôsobení prietáhov sudkyňou (t.j. o vine sudkyne).

Súčasne účastníci konania **nepodali ústavnú sťažnosť** na porušenie ich práva podľa čl. 48 ods.2 ústavy v súdnom konaní, kde sudkyňa rozhodovala.

Tieto zásadné skutkové okolnosti (fakty), ktoré sú nepravdivé, si vôbec poslanec neoveroval.

Jednoznačne tým **porušil povinnosť**, v rámci realizácie slobody prejavu, **oznámiť len pravdivé skutočnosti, pričom z nepravdivých skutočností vyvodil aj neakceptovateľný právny názor (hodnotiaci úsudok ústavného činiteľa**, ktorý má právnické vzdelanie a vykonáva právnické povolanie a preto jeho názor podlieha preskúmvaniu), ktoré **dehonestujú** (urážajú, hania, t.j. difamujú) osobu sudkyne, čo je **zásahom do jej práva na ochranu ľudskej osobnosti** (porušenie čl. 26 ods.4 ústavy, čl. 16, 19 ústavy), ktorá sa vzťahuje aj na verejných činiteľov.

Uvedené konanie poslanca je **zároveň aj porušením ústavného princípu prezumpcie neviny**, lebo ak na obvinenú osobu je každý orgán verejnej moci povinný prihliadať, že je nevinná do právoplatného rozhodnutia, tým skôr je bezpodmienečne neakceptovateľné vyjadrenie názoru o porušení zákona sudcom (o zákonnej povinnosti sudcu nezaviniť prietahy v konaní, t.j. o vine sudcu), o ktorom rozhoduje výlučne disciplinárny senát, pred ktorým sa ani nezačalo za porušenie uvedených povinností proti sudkyňi disciplinárne konanie.

Platí zároveň konštantná judikatúra (i podľa judikatúry ESĽP), že pri strete práva na slobodu prejavu a ochranu osobností je osoba, ktorá oznámila nepravdivú skutočnosť (kritik) o inej osobe povinná jednoznačne preukázať pravdivosť výroku, t.j. znášať dôkazné bremeno **(Ústavný súd ČR I. ÚS 453/03)**.

Platí, že ak je fyzická osoba spájaná hoci aj nedopatrením s kritizovanou alebo odsudzujúcou činnosťou, ide o zásah do práva na jej česť a dôstojnosť, pričom právo na ochranu osobnej cti nemožno odňať ani verejným činiteľom **(II. ÚS 44/2000, NS ČR 30 Cdo 2232/2006)**.

Neoprávneným zásahom je napr. aj nepravdivé tvrdenie o inom občianovi, že kradol **(Zborník III)**.

Z judikatúry vyplýva aj to, že „...**pre hanlivú povahu** určitého tvrdenia sa nevyžaduje, aby bol všeobecne chápaný ako hanlivý, ale **stačí, ak tvrdenie môže mať účinok** len u určitej skupiny osôb... Porušenie práva na česť môže byť spôsobené takými skutkovými tvrdeniami, ktoré **sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na cti** dotknutého subjektu v očiach fyzických osôb a teda **pôsobiť hanlivo (difamačne)**. Nie je rozhodujúce, či skutočne došlo k ujme,

postačuje objektívna spôsobilosť príslušného konania spôsobiť ujmu. Ak je fyzická osoba spájaná hoci aj nedopatrením s kritizovanou alebo odsudzujúcou činnosťou, ide o zásah do práva na česť a dôstojnosť takej osoby... Do občianskej cti fyzickej osoby možno tiež zasiahnuť publikovaním **neprípustných hodnotiacich úsudkov** o tejto osobe (**neprípustnou kritikou** občana či jeho konanie)... Zásahom do práv na ochranu osobnosti je každé nepravdivé tvrdenie, ktoré spočíva **aj v nepravdivom obvinení z nečestného konania**. Zároveň platí, že **preukázanie tvrdených skutočností samotným kritikom (t. j. jeho povinnosť) platí ako európsky ústavný štandard**... Občianskoprávna ochrana osobností je založená na objektívnom princípe, takže zodpovedný subjekt za svoj neoprávnený zásah zodpovedá aj keby o ňom nevedel, preto **sa zodpovednosť nemôže vylúčiť dôkazom tzv. ospravedliteľného omylu**, pričom sa nevyžaduje ani vyvolanie následkov neoprávneného zásahu“ (ÚS ČR I. ÚS 453/03, 30 Cdo 2232/2006 NS ČR, 28 Cdo 2009/2002 NS ČR, R 103/1967, Zborník III, 28 Cdo 662/2002 NS ČR).

V tejto súvislosti je žiaduce poukázať aj na skutočnosť, že **pri presadzovaní politických záujmov** (čo patrí do činnosti poslanca NR SR) **popretie** základných práv a slobôd občanov (t.j. aj práva na ochranu osobnej cti a dobrej povesti – čl. 19 ods.1 ústavy) **je ohrozením demokracie a vedie k nastoleniu totality (PL ÚS 15/98)**.

Zhodné právne kritéria sa vzťahujú aj na **absolútne nepravdivý výrok** poslanca, že sudkyňa **je korupčníčka**. Korupčník je totiž osoba, ktorá prijíma úplatky (**dáva sa podplácať**), čo pri výkone sudcu je vždy **trestným činom**. Takýto výrok jednoznačne **dehonestuje (uráža) sudkyňu**, t.j. je difamačný (hanlivý).

Každému je totiž zrejmé, že bez právoplatného odsudzujúceho rozsudku vydaného príslušným súdom v trestnom konaní o spáchaní trestného činu úplatkárstva sa aj na sudcu musí hľadieť ako na nevinného (čl. 50 ods.2 ústavy).

Prehlásenie poslanca, že „sudkyňa je ťažká prietahárka, je príslušníka justičnej mafie, pričom ten, kto je prietahár, ten je aj korupčník, to je isté, tak to funguje v našej justícii“, jednoznačne sú absolútne nepravdivé tvrdenia a už z toho dôvodu nemôžu jeho výroky byť chránené ústavnou úpravou slobody prejavu.

Oznámenie (výrok), že „kandidát je z bratislavského krajského súdu, ktorý považuje za najskorumpovanejší na Slovensku“ je informáciou poslanca o tom, že **celé súdnictvo je korupčné** (najviac sudcovia bratislavských súdov) čo je zároveň **prekročením obmedzenia (zákazu)** slobody prejavu zakotveného v čl. 10 ods.2 Dohovoru, ktorý je súčasťou nášho právneho poriadku v zmysle čl. 154c ods.1 ústavy.

Ide o **zásah do ochrany autority súdnej moci** (do nezávislosti a nestrannosti súdnictva podľa čl. 10 ods.2) v súvislosti s rozhodovacou činnosťou súdov.

Podľa ESĽP (ktorý jediný je oprávnený vykladať články Dohovoru a jeho protokoly – **PL ÚS 25/01**) **súdnictvo musí** (ako záruka spravodlivosti, ktorá je základnou hodnotou v právnom

štáte) **požívať dôveru verejnosti**, ak má úspešne vykonávať svojej povinnosti. Preto je **potrebné takúto dôveru ochraňovať pred deštruktívnymi útokmi**, ktoré sú vo svojej podstate neodôvodnené (**pozri Ján SVÁK** - Ochrana ľudských práv – Z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburgských orgánov ochrany práv – II. rozšírené vydanie – Eurokodex – 2006 str. 811-819).

Oznámenie, že súdnictva **je korupčné znamená informáciu**, že všetci sudcovia rozhodujú na základe ovplyvňovania prijímaním úplatkov (t.j. podplácania), čo je nepochybne páchaním trestnej činnosti. Ide o **absolútne neodôvodnené skutkové tvrdenie**, čo je jednoznačne **deštruktívnym útokom, ktorý smeruje k ničeniu (k rúcaniu) dôvery občanov** v nezávislosť a nestrannosť súdnictva, t.j. spravodlivé a nezávislé konanie a rozhodovanie v primeranom čase.

Poslanec teda oznámil **absolútne nepravdivé informácie** o rozhodovacej činnosti sudkyne, o pravdivosti ktorých nepredložil žiaden dôkaz a ich pravdivosť ani neoveroval a zároveň **vyvodil z nich protiústavný právny názor** (čo je špecifický hodnotiaci úsudok ústavného činiteľa s právnickým vzdelaním, ktorý podlieha preskúmaniu), ktorým dehonestoval sudkyňu difamačnými (hanlivými) výroky (vážna priesťahárka, korupčníčka).

Týmto konaním **porušil ústavou** garantované právo podľa čl. 19 ods.1, 50 ods.2 ústavy implikovaného v čl. 1 ods.1 ústavy mimo trestného konania (základné právo na ochranu osobnej cti a prezumpciu neviny, ktoré sa vzťahuje aj na verejných činiteľov). **Ide obsahovo o nevhodné výroky, ktoré sa v podstate rovnajú vysloveniu viny.**

Pri realizácii svojho práva na slobodu prejavu (čl. 26 ods.1 ústavy) **porušil aj obmedzenie** tohto práva (čl. 26 ods.4 ústavy – ochranu mravnosti, ktorá je porušená oznámením nepravdivé informácie t.j. klamstva) a súčasne aj čl. 10 ods.2 Dohovoru (vecne **neopodstatnená kritika sudcov** na Slovensku za nepravdivú informáciu o rozhodovaní sudcov pod vplyvom korupcie), čím dochádza **k deštrukcii** dôvery občanov v spravodlivé súdne konanie.

Považujeme náš podnet naďalej za vecne opodstatnený, lebo podľa nášho názoru sú splnené zákonné kritéria o disciplinárnej zodpovednosti poslanca NR SR podľa § 139 ods.1 zák. č. 350/1996 Z. z. v platnom znení „za **urážku iného ústavného činiteľa**“ (konkrétnej sudkyne i ostatných sudcov všetkých súdov v republike).

JUDr. Juraj Sopoliga
prezident
Združenia sudcov Slovenska

Príloha: Výpis z uznesenia č. 6 CR ZSS z 2.3.2017